

מדינת ישראל
הכנסת

פ.פ.

פרוטוקול מס' 20 / א'

מישיבת ועדת הסידורים הציבוריים, שהתקיימה
ביום ג', ט"ז באב תשט"ז - 24.7.56, בשעה 9.00.

נוכחו - חברי הוועדה:

- ט. ארם - היו"ר
- ב. ארדיטי
- ר. הקטין
- ב"צ הרמל (הופיע בסוף הישיבה)
- פ. זונרץ
- ח. יהודה
- ש. יוניצ'מן
- י. כמיס
- י. ניצני
- ד. נצר
- ר. צברי

מוזמנים:

- ד"ר מאיר - מטעם משרד הבריאות
- ד"ר לוזנטל - מטעם משרד המשפטים
- מר ס. דינאי, עו"ד - מליצג את מלחת מרפאי השיניים
- מר י. דיקמן - מרפא-שיניים
- מר אליהו מוזיקנטסקי - מרפא שיניים
- מר שלמה שמוס - מרפא שיניים.

- 1) סדר-היום: סמיעת המוזמנים בבעיית מרפאי השיניים;
- 2) הדיון בבעיית מרפאי השיניים;
- 3) סיום בעיית מרפאי השיניים.

- - - -

סר ט. דינאי. עו"ד:

בחלק הראשון של דברינו, אנחנו רוצים להסיב על דברי משרד הבריאות. אלה שבוחרו מהקבוצה אשר קבלה את הסמיכות בשנת 1951, כולם בותרו על סמך החוק הקובע שכל אדם שעלה לארץ אחרי היום האסור - תוך 12 חודש מיום עלייתו לארץ, אך לא יאוחר מתום שלוש שנים מיום תחילת תקפו של החוק האסור, המנהל לא יתן תעודת היתר אלא אם נוכח שנתקיימו במבקש שבעת התנאים הנקובים בחוק.
זאת אומרת כי מתוך 450 איש אלה, חלק אחד נבחן לפי החוק הקודם והחלק השני כבר נבחן ע"י המנהל. במלים אחרות, כל האנשים נבחנו; איש לא עבר בלי בחינה. כולם נבחנו. אין מקום לסתן רטיונות באופן אוטומטי.

הטעה שניה: 72 איש אשר תיקיהם נמצאים פתוחים במשרד הבריאות, לא כולם שייכים לענין זה. חוק תשי"ד דרש שכל מבקש יגיש את בקשתו במועד החוקי, ואינו דורש כותר מקצועי, אישי, ואין ענינם לכאן. כאן החוק דורש הגשת הבקשות במועד חוקי. יוצא איפוא, שמספר מגישי הבקשות אינו 72. יש לתקן טעות זו.

אנחנו כרגע מבקשים, שהענין לא יאוחר יתר על המידה. לפעמים הרחבה מיועדת לבטל דברים.

כרגע, אין הסדור ב-450 איש, אלא לפי החומר הטרוכז בידי משרד הבריאות, מספרם הוא כ-40. משרד הבריאות אומר: לא ניתן לכם לגשת לבחינה. למה? - מסיבה אחת בלבד: מסומ שלא הגישו את הבקשה במועד החוקי. לאנשים אלה, היוטבים כאן ממולכם, לא ניתן להם להיבחן ולהוכיח את כשרונם המקצועי. אין זה מיוסדות המקצוע. דבר זה הנו פורמלי בהחלט: הם לא הגישו את הטופס הדרוש בזמן, אין זאת אומרת שהם פסולים מבחינת כושרם.

אין זה מתפקיד ועדת הטירות להחליט אם אנשים אלה מסוגלים לעבוד במקצועם; זהו מתפקידו של משרד הבריאות, ומתפקידם של בוחנים מקצועיים. ועדה זו נקראת לדבר אחד: לאפשר לאנשים אלה להגיש את בקשותיהם ולהיבחן, ותו לא. אז יצטרך כל אחד ואחד להוכיח את זכותו לקבל רשיון. על ועדת הכנסת לא לסגור פתח פורמלי.

58 טרפאי סינייים שעלו לפני תיקון החוק, ואחרי קום המדינה, הרי הם נקראים עולים חדשים. הם היו בטעבורת ובגתי עולים. כיצד יכלו לחשוב אז על הקמת טרפפה וכד' ברור שהם לא ידעו מה מצבם ובאיזה עולם הם נמצאים. ברם, כאשר הם התערו בחיי הארץ הזאת, אמרו להם כי הם איחרו. מר טרזיקובסקי הגיש עוד בזמן המנדט את בקשתו. אולם בינתיים היו לו צרות רבות, אשתו חלתה, אביו מת וכו'. מסום כך הוא הפסיק לטפל בענינו זה. וב-9 לטרץ הוא הגיש טוב את בקשתו, אולם החוק אומר שיש להגיש את הבקשה עד 8 לטרץ. כלומר, הוא איחר ביום אחד. לדעתי, לא יתכן להטמיר עשרות משפחות ללא קיום בגלל איחור זה.

נציג משרד הבריאות העפיד את תנאי ההסכלה וההכשרה. ברור שזה חשוב, ובפרינציפ זה דנו לא טעט במליאת הכנסת, ואז נתקבל חוק המונח כעת לפנינו, המטיל כמה תנאים, כגון: שהמבקש הוא בן שלושים וחמש שנים ומעלה; עסק 15 שנה בריפוי סינייים; פרנסתו העיקרית כל התקופה האסורה היתה עבודת ריפוי סינייים, להבדיל מטכנאות סינייים; הוא בעל הנהגה טובה; מקום מגוריו הקבוע הוא בשטח שעליו חל מספט טרינת ישראל; עמד בבחינה מקצועית - לפי תכנית שיקבע המנהל בפני ועדה שנתמנתה על ידי המנהל - תוך 6 חדשים מיום הגשת הבקשה או - אם נכשל - תוך שלשה חדשים מיום הבחינה שבה נכשל; שילם אגרה של לירה אחת.

יוצא איפוא כי לא הוצג שום תנאי על הסכלה.

אולם, אפשר לציין כי בין הסועדים הללו ישנם כאלה שלמדו 3 שנים באוניברסיטה, ואי אפשר להגיד באופן כללי כל כך, כי להם אין השכלה. יש להם הכשרה אוניברסיטאית של שנתיים-ושלוש שנים. הוועדה הטיוחת תבדוק זאת והיא רשאית לפסוק אם השכלתם נמוכה. מאד יתכן כי יש ביניהם, בודדים, שהשכלתם נמוכה.

ועוד ברצוני להוסיף, כי שר הבריאות הנכבד, טר ברזילי, ענה ביום 15.1.56 לסאילתה של חבר הכנסת ברנסטיין (קורא את תשובת השר ברזילי).

דבר שני, שר הבריאות טר ברזילי, ביום 13.12.55 - כלומר חודש לפני כן - הודיע שהוא מטכילם להאריך את הסועד, וכי הוא יעביר זה לוועדה המתאימה לספל בזה. אינני יודע מה נתחדש מאז ועד היום.

ועוד ברצוני להוסיף, כי בידינו נמצא סכתב רשמי מיו"ר ועדת הסירותים של הכנסת השנייה - ד"ר א. אלטמן - מיום 21.6.55 - היה זה בסוף כהונתה של הכנסת השנייה, הוא כותב: (קורא את המכתב). הוא כתב אלינו על ספך דיון שמוסך בוועדת הסירותים. בעיה זו הועברה לוועדת הסירותים לאחר שהיא הועלתה כהצעה לסדר היום, וועדת הסירותים לאחר דיון שמוסך מצאה כי יש לתקן את החוק. לרוע טולנו, הכנסת התפזרה, והנה היה עלינו להעלות את הבעיה מחדש. וחשובי, כי אין זה מסנה אם היתה זו הכנסת השנייה או השלישית.

כדי שדברינו לא יהיו תיאורטיים בלבד, אני מתכבד להגיש לוועדה רשימה של האנשים בהם טרדור, ונוסף לזה אני מביא מטיימטיקה מטיינת לגבי אותם 37 הטבקטים.

רצוני להצביע על דבר מה שלא הוזכר ע"י הסוד הבריאות. אני רוצה להסתמך על מאמר שהופיע ב"דבר" ביום 12.6.56 שם כתוב כי ישנו מחסור חריף של רופאים ואנטי סקצוע רפואיים בישובי עולים בכפר ובספר. נראה לי שוועדה זו צריכה לקחת זאת בחשבון. אנשים אלה מוכנים לעבוד במקומות טרוחקים. הם עובדים לא לשען הרטיון. רוב המבטים האלה הם עולים חדשים, ונקלטו בעיקר ע"י חוגי עלייתם. למעשה הכנסת בקראת להכיר דה-פקטו במצבם של המבטים הללו. שום תקלה לא קרתה. תודה לאל לא קרה דבר אשר יחייב דיון מחדש על בעיה זו. הכנסת כבר דנה בענין ההשכלה, ולא כולם דוטים.

כל הענין מצטמצם בבקשה להצרכת סועד הגסת הבקשה. ויש להתחשב בטלט מטיבות: שהמבקשים הם חטיילים שטוחררים, או שהיו בצבא או שהסתחררו שהצבא; החוק תוקן בימי הטודט, בשנת 1947, ושוב תוקן ב-1951. החוק שתוקן בזמן הטודט, תוקן על טנת לתת אורכה לחטיילים שטוחררים. ובהצעת החוק מטנת תטי"ד, בדברי ההסבר של המטטלה באמר, כי תהיינה הקלות לחטיילים שטוחררים. אם כן, מדוע אין זה ניתן להם כעת?

אשר לבית הספר הרפואי לריפוי שינניים, רצוני לציין כי איננו יכולים לדרוש מאנשים קטיטים לשבת על ספסל הלימודים.

רצוני להציע, ולא לדרוש, לתת אפשרות לאנשים אלה להגיש את בקטתם תוך תקופה קצרה, נגיד: חודש-חדשיים, ולאחר סכך לעמוד בבחינות, וטיוטל עליהם טט בחינה וגם בזה הם יעמדו.

7. נצד: אם זכרוני איננו טטעה מותי, אזי אתה טייצג את טרפאי השינניים, והנך עורך-דין לפי סקצועך ולא טרפאי שינניים. (מר ט. דינאי, עו"ד: כן.)

אני חברה טהכנסת השנייה, והיה לי חלק בטכתב שנשלח ע"י יו"ר הוועדה, טר אלטמן. ועדת הסירותים טיכמה

ואשר, שכדי לפתור את בעיית טרפאי הסינייים יש לתקן את החוק.

טר. ש. טטרט:

נציג משרד הבריאות אמר כי אחרנו בהגשת הבקשה בזמן. רצוני לתת את הנימוקים שלי מדוע לא הגשתי בזמן את בקסתי. עליתי ארצה בסוף שנת 1949, מטפחה עם שני ילדים ואשה חולה. הכלים שלי נטארו בחו"ל; לא היה לי במה לעבוד. יצאתי לעבודה בבקר הסכם, וחזרתי הביתה מאוחר. לא ידעתי על קיום החוק, ואף לא ידעתי מה הם התנאים אותם העמידה הכנסת. ואכן זאת היתה הסיבה שאחרתי בהגשת הבקשה.

רצוני לשאול: מדוע בזמן הטנדט אשרו ל-80 איש, ואילו מדינת ישראל אצא איננה מוכנה לאשר ל-30 איש נוספים?

באשר כאן כי יש אצלנו הרבה טרפאי סינייים. היה כאן ראש מטטלת בורמה, אן נו, והוא אמר שחסרים להם אנשי מקצוע, רופאים וכו'. אולי אפשר לשלוח לשם אנשים כטובו?

לא באנו הנה לדרש רסיון, אלא לבקשם לעזור לנו ולאפשר לנו להגיע לבחינה. לגשת לבחינה עולה כסף, ואנו מוכנים לשאת בהוצאה זו. ויש בינינו כאלה שהם לא רק בעלי השכלה אלא פרופסורים בלי "פתק". יש בינינו כאלה שיכולים לעבוד, ומדוע לא לתת להם?

רופאי הסינייים מתנגדים טעום שיש בזה טעום תחרות. רופא סינייים מקבל 40 לירות בעד עבודה טטויימת, ואילו אנו דורשים בעד אותה עבודה 25 לירות.

אני גר באסקלון, אני מסכן את חיי ומוצא את פרנסתי בזה שאני נוסע עד שערי עזה. האנשים שם אינם יודעים מה לעשות אתי, כי אני מציל אותם בריפוי סיניהם. אני נחוץ להם. רצוני לשאול: איזה רופא ירצה לצאת לשם? - אני יוצא לשם.

טר. י. ויקמן:

אני עובד כ-18 שנים במקצוע זה. הבני חיל טטוחרר, השתייכתי לחטיבה 8 בנגב, עסקתי בחור חובט פלוגתי, והייתי אחראי על הזריקות דוקט. השתחררתי מן הצבא בשנת 1950. לצערי, אז הייתי בן 33, אך לא ידעתי כי ישנה הסטכות לתת לי לגשת לבחינות. סכל מקום, נגשתי לבית הדר, ושם אמרתי כי לי יש 15 שנות ותק במקצוע, וגם יש לי השכלה, אך עדיין לא מלאו 35 שנה. ענו לי: איננו יכולים לקבל אותך.

לאחר מכן, הגשתי את הבקשה, ומטטוד הבריאות ענו לי כי הגשתי אותה באיחור וכי הם אינם יכולים לספל בענייני.

ד"ר מאיר:

כמה הערות: בין האנשים האלה שקבלו סירוב, יש גם כאלה שיש להם הכשרה טוניברסיטאית. הוועדה הסייעצת היתה זו שסרבה לתת היתרים, אולם היא ככל זאת טמלה ב-16 אינ טטום שלמרות שהם לא מלאו את תנאי החוק, והיו למטה מגיל 35. - היא נתנה להם רסיונות. העורך דין סדיבר בסם טרפאי הסינייים, אמר כי יש להתחשב עם אנשים אלה, בתשובה להערה זו אני אומר כי אם יכולים לעבוד בטכנאות סינייים, זהו מקצוע טוב מאוד והוא אף מכניס הון כסף.

אני מטפל בבעיית טרפאי הסינייים זה החודש הטליטי, ולצערי הרב אינני יודע מה היה לפני כן. הייתי מוכרח להשתתף בבחינות, ובאחת הבחינות הייתי נוכח, וראיתי שאלו טועטד אחד: איך עושים את הזריקה בכדי לעקור שן בינה. הוא ענה: אני לא הייתי עושה זריקה. שאלנו: מה יעשה אותו איש, הרל הוא טובל? ענה: הוא צריך לטבול. הטרניברסיטה איננה רוצה להשתתף בבחינות. אלא שהיא מוסרת שאנו צריכים

אנו טורדים לכתוב

היו"ר ט. ארמון

ש. יוניצ'סון

סמעתי בתשובת לב רבה את הדו"ח של נציג
משרד הבריאות, ואתם מתפלאתם לשמוע ממני מדבר
רשות הבחינה ל-37 איש, ניתן מתוך קלות דעת, ל-170 איש משרד הבריאות
נתן זכות לפוקטיקה ללא בחינות. אני מתפלא, מדוע חבר הכנסת הרמל לא
הפך עולמות און, וטדוע הוא הופך עולמות בעת, הרי 170 איש קבלו היתר
עבודה ללא כל דיפלומה. אני מתפלא עוד יותר, שנציג משרד הבריאות
איננו יודע מה שאמר שר הבריאות, אני בקטתי להזמין את שר הבריאות
לישיבה זו, הוא בפירוש הבטיח לאנשים לעשות הכל כדי שהאנשים יגשו
לבחינות. אני יודע שהשר שהוא נציג ציבור, ולא איש סקט וע, הוא יותר
ליבדלי. אם כן, הוא היה צריך להשתדל לתקן את החוק.

אני טוען, שהחלטת הכנסת השניה איננה

מחייבת אותנו.

אני מדבר עכשיו אל המתנגדים שבינינו,
אחרי שטענו כי איש אחד סידע על קיום החוק וכו', לא ניגש לבחינות.
אני מדבר לעוד מתנגד, ובזה הכוונה היא לנציג משרד הבריאות. אני אוסר,
לאת מפקדות לאנשים אלה לגשת לבחינות, ולהחמיר בבחינה. חבר הכנסת
הרמל, כרופא, וגם אנכי כאיש סקצוע יודע, כי מספר התקלות שיטבון -
וישון תקלות - אינו קטור עם 37 איש אלה. 37 איש אלה דורשים מאתנו
צדק.

אני חושב שבאזנינו עדיין נסטר עדיין

הצליל - לא הנאום של העורך-דין - אלא הדברים אותם הוא אמר: מדוע
ממשלת המנדט האריכה את תוקף החוק ואיפשרה ל-47 איש ששירתו בצבאה,
לעסוק במקצועם, וטדוע ממשלת ישראל מסרבת להטריך את החוק?

ראינו, כי אדם זה חזר מן הצבא, נאז היה

בן 33, כטובן שהוא לא יכול היה להתקבל.

אני מוכן לקבל את דברי חברת הכנסת נצר,

באשרה שלטם פתרון הבעיה צריך לתקן את החוק. סיכום זה הונח על שולחן
הכנסת. מה פירוש: להניח על השולחן? האם היתה זו גישה תיאורטית בלבד
לתקן את החוק, אם לאו? הוועדה החליטה שיש לשנות את החוק.

אני מכיר אדם אחד בצרפת, שהוא רופא, הספיק

להרויח כסף, הוא גם ציוני טוב, הוא נחשב לאחד הגנוקולוגים הטובים שם,
וטמין לו רטיון בצרפת. הוא גטר את האוניברסיטה בבלייה. רוב
האנשים בצרפת רוצים לבקר אך ורק אצלו. האיש הזה רצה לעבור ארצה
ולאעביר גם את הקליניקה שלו. בתו התחתנה עם רופא עיניים, שהוא דוצנט.
הבת עם הדוצנט וכל המשפחה ועם כסף רב רצו לעבור ארצה. שר הבריאות דאז,
מר טרלין, הפליץ עליו, וצרפת הטליצה עליו, אך נמנעה לעשות, וטעות זו על
לא יכלה לעבור. אשתו אמרה לו: זהו היחס. האיש חזר, ואילו אנחנו
הפסדנו אחד מהמוסחים הגדולים, טטום שכך קבע החוק. האיש טען, כי איננו
רוצים אותו בארץ, אזי הוא יישאר בצרפת.

החוק

הפוליטיקה של משרד הבריאות נעשתה מתוך

קלות דעת טאב. 50% היו עם דיפלומות, ואילו האחרים מין להם דיפלומות.
340 איש אלה מסכנים את הציבור, ולזה חבר הכנסת הרמל חשש.

חושבני טבנו יכולים להחליט הארת. ולכן

אני מבקש מאת החברים שנחליט ויחד עם זה נפליץ בפני משרד הבריאות
יהם יחסיירו בבחינה.

ד. נצ"ר: ארשה לעצמי להעיר כמה הערות ליו"ר הוועדה, על נוהל עבודת הוועדה. מדוע מחלקים כאן בין חברי הוועדה? מי הם החברים המתנגדים?

ועוד: רצוני לברר כאן משהו והם נחשבים מעובדה: טניין האנשים הגלה יודעים מה נעשה בדיוק בחניט הוועדה? טניין הם יודעים כל מה שאמר חבר זה או אחר בוועדה? אני מוחה במרצו על עובדה זו. כיצד זה קרה? חברים, אני מקבלת סכתבים אשר הדברים בהם מסולפים או לא מסולפים, אך נראה כי יודעים מה נאמר בישיבות הוועדה. אני מוחה על נוהג זה.

(ב) לא במקרה, אלא במתכוון שאלתי אם טר דינאי הוא עורך דין או טרפא שיניים. אנחנו במפורט בקטנו סנקבל את מסלחת מרפאי השיניים ללא נציגים. ועדת כנסת אינה נחשבת לבית ספט. עצם הזמנת העורך-דין אינה לפי רוח החלטת הוועדה.

החוק ניתן בכנסת הראשונה. היה לי הכבוד והזכות לעבוד על החוק הזה עוד בכנסת הראשונה. אני היחידה טניין חברי הוועדה שהייתי בכנסת הראשונה.

באו אנשים עם תעודות טפדינות שונות, והטדינה שלנו לא הכירה בהן, והיו תעודות כאלה אשר בהן כן הכירה. טפענו כל טיני אנטי טקצוע. טר הבריאות דאז, היה אשר בורג.

טפענו אנשים טאריחה שונות; אנשים שלא היו בידם כל תעודות, והיה טבעי וברור לנו טייט לפתור את בעיית 450 אנשים הללו. ואז הגענו לידי טסקנה טעלינו לחקוק אוק. והצעת טטרד הבריאות היתה, טהוט יבחן את האנשים. אנחנו לא התערבנו בכל הדברים עליהם החליט טטרד הבריאות.

על השם טרפאי שיניים התנהל ויכוח חריף, וטלוטה קטה בין החברים. חברת הכנסת הראשונה, טטיה דרורית, הציעה את השם "טינן", על הקהל יוכל להבדיל בין רופא שיניים וטרפא-שיניים. אני כעת טצטערט טאד שהייתי נגד השם הזה. וטכן היתה לרוב חברי הכנסת חולטה, והרוב של חברי הכנסת הצביע בעד השם טרפא שיניים.

לאחר טכן, יצאו כרוזים והטכרות שונות בכל תפוצות הגולה, טידעו על קיום החוק שלנו, טיעלו ארצה ויקבלו את הרטיון.

נטארנו 30-40 איט. ברגע שהם הופיעו, אז לפי טבע הדברים, זה הרבא לידיעת חברי הכנסת. התעוררה השאלה אם מותר להם להיבחן. טטרד הבריאות אשר, שלא יוכל לתת להם להיבחן. לעצם הענין, טר הבריאות חיפט דרך, והוא ניסה לבקט את ועדת השירותים אולי היא טטצא דרך כיצד לאפטר לאנשים אלה להיבחן. ואז אנו טצאנו טבלי טיקון החוק, הם לא יוכלו לבחטנות. זה הועטר לוועדת השירותים בדרך של הצעה לסדר-היום, ולאחר דיון בוועדת השירותים החזרנו בעיה זו, בצירוף הטיכום שלנו, לכנסת.

איננו יכולים, לפי החוק הקיים, לאפטר להם להיבחן ללא טיקון החוק. אנו בחנו בעיה זו בכל לטון של בחינה, וטטרנו נתת לידיעת טטרד הבריאות.

אין פה חברים מתנגדים, אבר הכנסת יוניצ'טן

אני טציעה טאנו נביע לידי החלטה פה אחד, ולומר כי אין לנו דעה אחרת מנו שהטכנו עליה בכנסת השניה, והיא: כדי לענות לדרישה האנשים הללו יט לתקן את החוק.

כדי לענות לדרישת אנשים אלה, יש לתקן את החוק, מבלי לעשות זאת - איננו
איננו יכולים לעשות כלום. ועוד: דעתי בענין זה היא, לא לתקן את החוק
בכלל, משום שברגע שאנו נתקן אותו, אזי יהיה זה מעין תקדים או פתח לכל
מיני בעיות אחרות. ולכן אני אומרת, שתיקון זה יעשה באופן מיוחד, כפי
שנעשה במקרה של "מוגרבי", וכך נאפשר ל-40 אנשים אלה לעמוד בבחינה,
ובבחינה קשה.

ג. צברי:
אני מודה ומתוודה כי אני לא נכנסתי לעומק
הבעיה של מרפאי השיניים, והחלטנו מה שהחלטנו
באחת הישיבות שלנו, משום שאני סמכתי על הוועשה של הכנסת השניה.

אני חושבת כי אנו צריכים להבדיל בין שני
דברים: (א) הצד המקצועי של הבעיה, אשר הוא שייך למשרד הבריאות, והוא צריך
לנקוט בכל האמצעים כדי שהרמה המקצועית תהיה ראויה לשמה. (ב) הצד הציבורי,
התחיקתי. אומרת חברת הכנסת נצר כי איננו מחולקים בדעות, וכי אין לפתור
את הבעיה בלי תיקון החוק. אני יודעת שאם מהנדס עולה לארץ, אז הוא
מגיש בקשה, והוא עובד בעבודתו; אם מורה ממלא את כל הדרישות - גם הוא
עובד במקצועו, וכך הלאה. לדעתי, דרישתנו צריכה להיות דוקא לפתור את
בעיית מרפאי השיניים. נחשדררה בעיה זו ועלינו לפתור אותה; שיהיה חוק
תמידי, לכולם; אדם שיעלה לארץ בעוד שנתיים, אף לו נענה. תיקון החוק
לשנה או להצי שנה, ודאי שלא יפתור את הבעיה הזו.

ג. הקטיץ:
אני תוהה על כל השתלשלות הבעיה. וכך, מיוע
הבטיח שר הבריאות מה שהבטיח. הרי לפי החוק
הוא יכול לעשות זאת ע"י האמלחה, ואז אנו היינו פטורים מכל הבעיה. אני
רוצה באמת שענין זה יועבד למשרד הבריאות.

רצוני לשאול את חברת הכנסת צברי, האם חושבת
את שיש להרחיב את חוג מרפאי השיניים? האם את בעד חקיקת חוק אשר הוא
יכלול כל אדם לעבוד במקצועו? הרי ע"י כך לא נוכל ללכת בדרך בה מחולק
הציבור; לאחר שהאנשים יעברו את הבחינה, הם לא ילכו לספר; ואינני מתכוונת
לקבוץ שלי, או כל מקום אחר אשר לשם ילכו האנשים, אלא לנגב. אלה שיושבים
בנגב מקריבים את נפשם, ולא אלה שיושבים בחל-אביב. לנגב האנשים לא ילכו.

עשה עלי רושם רע, חבר המשלח אשר סיפר שהוא
נמצא בארץ 30 שנה, ומדוע הוא לא הגיש בקשה במשך כל החקופה הזו. בין
יתר דבריו הוא אמר, כי הוא עובד 15 שנה במקצוע זה; כלומר, הוא התחיל
לעבוד במקצוע זה בגיל 16 שנה. אני שואלת: איזה מרפא שיניים זה?
הוא המשיך ואמר, כי הוא חשב לנסוע לאמריקה ולכך לא הגיש את בקשתו
למתן רשיון למרפא שיניים, אך בינתיים הוא החתך ונשאר בארץ.

גם אנשים כאחה רוצים לאכול, והם אינם
רוצים לשנות את מקצועם. שאלתי אותם, מדוע הם אינם עובדים כעוזרים,
ענו בשאלה: האם נעבוד כאחה בחורה שמגישה אינסטרומנטים?

אנו עומדים בפני עליה מפולין, ואני חקוה
שאף הם יעמדו בפני בעיה כזו. לי נראה, כי מבחינת מספר מרפאי השיניים,
איננו זקוקים ליותר, ואנו צריכים להמליץ לא לתקן את החוק

ח. כמיס:
אינני מבין מדוע משרד הבריאות מתנגד לאנשים
אלה, למרות שהם מוכנים להיבחן וכו'.

בשנים 1944, 1947 ו-1951 חוקן החוק. אין
זה דבר חדש, אנו רואים חקוני חוק בחיי יום של הכנסת.

הנה שמענו מפי אחד מחברי המשלחת, שהוא עובד בגבול עזה ובמגדל-אשקלון. והשני אמר, כי בזמן המנדט איפשרו לאנשים לעבוד במקצועם. אם כן, מדוע כאן לא נותנים להם אפשרות זו? חושבני, שצריך לתת למבקשים אפשרות לעבוד במקצועם, אולי ע"י תיקון פרטונלי ל-37 איש.

ב. ארדיטי:

אני רואה כי חברי הוועדה הם בעד מתן צדק לאנשים. המבקשים אינם מתנגדים להיבחון. לדעתי, ישנם אספקטים רבים, ואחד מהם הוא בעיית הקליטה. שאלתי, לפני שבוע, בזמן ישיבת ועדת המשנה, מניין האנשים האלה, אמרו שכולם עולים חדשים. רובם הם מארצות הגולה.

לדעתי, האנשים צודקים, הם אינם דורשים אישור ללא בחינה. הם דורשים להופיע בפני הוועדה הבוחנת. בחוץ לארץ יש כאלה שרוצים לקבל תואר של דוקטורט, ואכן נותנים להם האפשרות הזו כמה וכמה פעמים.

לפני שבועיים נאמר לנו, כי בין המבקשים נמצאים כאלה שנפטלו בבחינות, ואילו כאן נאמר אחרת.

אני מקבל את הצעת חבר הכנסת יוניצ'מן, לחקן את החוק באופן פרטונלי. האם קיימת אפשרות כזו, מר רוזנטל?

מר רוזנטל: הכנסת יכולה לעשות הכל.

היו"ר מ. ארם:

דברנו על דבר קונקרטי, על פניית מרפאי השיניים. חברת הכנסת נצר אמרה כי בכנסת השניה, הסכימו כולם, והחליטו ה שהחליטו פה אחד, וכי כלל לא היה ויכוח על כך, ואילו באחד הפרוטוקולים של הכנסת השניה אני רואה כי חברת הכנסת ז'ניה טברסקי הייתה בעד הארכת הזמן להגשת בקשות.

אומר אני, כי אחי לא מעניין כל הויכוח שהיה בכנסת השניה. ביחס לבחינות - אני סומך על משרד הבריאות.

ומלה אחת על אותו חבר משלחת אשר נאמר עליו כי הוא שיקר במספר השנים: הוא היה חייל, היה בשירות צה"ל. הוא דורש שתינתן לו האפשרות להיבחון; וכאן אני סומך על משרד הבריאות שהוא יבחן כאשר יבחן. הזכות הזו להיבחון על מנת להיכשל, זאת אינני מבין. מדוע להטיח את כל הזעם הזה עליהם? טרם שמענו עד כה ש-400 איש אלה שקבלו את הסמיכות, שהם סיכנו חי אדם.

אני מציע שהוועדה תמליץ להאריך את זמן הגשת הבחינות, על מנת לאפשר לקבוצת מרפאי השיניים, שאיחרו לנצל את זכותם, לגשת לבחינות. הוועדה ממליצה איפוא לחקן את החוק ולסיים את התיקון על שולחן הכנסת.

מר רוזנטל:

ההמלצה הראשונה היא בניגוד לחוק, כי אי אפשר להאריך את החוק; ההמלצה צריכה להיות בדבר הצעת חוק. היזמה של תיקון החוק צריכה להיות או מצד הממשלה או מצד חברי הכנסת; הם צריכים להציע הצעת תיקון. או שוועדת הכנסת עצמה מציעה לדון בהצעת המבקשים בפני המליצה, או הממשלה, או חבר כנסת או חברי כנסת מעלים זאת כהצעה לסדר היום. ועוד: כפי הנראה קיים שהוועדה עצמה יוזמת הצעת חוק.

ד. נצר:
אני חולקת על כך, היינו יכולים לקבל החלטה בענין זה: ועדת כנסת לא יכולה לקבל החלטות כאלה בלי סמכותה של הכנסת בענין זה.

ש. יוניצ'מן:
חושבני שהגרת הכנסת נצר אודקת. ההחלטה שנתקבלה לאחר שהועלה אלינו/כהצעה לסדר היום במליאת הכנסת.

אני מסתמך על העליה מפולין בעתיד. עליה זו תעורר בעיות שונות, ואחת מהן תהיה שייכת לענין בו אנו דנים. אדם ששבו 20 שנה בפולין כמרפא-שיניים, לא יוכל להמשיך בעבודתו זו בארץ. חושבני, שאנו צריכים להמליץ לשר הפנים, להאריך את זמן הגשת הבקשות; אנו נמליץ רק על 37 איש אלה.

מר רוזנטל:
אין אפשרות כזו, אלא צריך להיות חיקון החנה אין הבדל בין חוק יסוד ולא יסוד. אם ועדת כנסת יכולה ליטול יזמת חקיקה, אינני יודע. עו כמה שנים ועדת כנסת יודע על תקדימים חוץ מחוק הכנסת. בדרך כלל ועדת כנסת יכולה להמליץ בפני השר להכניס הצעת חוק.

ד"ר מאיר:
האנשים הללו הם ללא השכלה אקדמאית. עתה אנו דורשים מכל הלומדים ריפוי שיניים, לימודי ריפוי שיניים ברפואה. מסופקני אם שר הבריאות נחץ איזו שהיא הצעה לעורך דין זה.

היו"ר מ. ארם:
אנו יכולים לטכנ; מאחר שלפי תקנון הכנסת אין הוועדה יכולה לקבל החלטה אלא בעיניים שהועברו אליה דרך מליאת הכנסת, אזי הוועדה מודיעה שהחלטת ועדת השירותים של הכנסת השניה בענין מרפאי השיניים היא בטלה ומבוטלת.

ד. נצר:
אינני מקבלת שיהיה כתוב "בטלה ומבוטלת".

אני מציעה לומר: ההחלטה.
איננה קיימת.

היו"ר מ. ארם:
זו תהיה יזמתם של חברי כנסת. הם יביטו זאת בתור הצעה לסדר היום.

בעיית מרפאי השיניים נסתיימה, ואני מודה לשר